

HODOSSY GYULA

KERESVE A FÉLVE VÁRT JÖVŐT

TARTALOMJEGYZÉK

- 2 KESERŰ JÓZSEF: KEDVENC KÖNYVEM (MARCEL PROUST: AZ ELTŰNT IDŐ NYOMÁBAN)
- 3 HODOSSY GYULA: KERESVE A FÉLVE VÁRT JÖVŐT
- 4 BORVÁK MÁRIA: ÚJ RITMUS AZ ÚJ ÉVBEN
- 5 PINTES GÁBOR: BESZÁMOLÓ A XXV. KATEDRA NAPOKRÓL – 2016. NOVEMBER 3-4.
- 6 KRALINA HOBOTH KATALIN: LAUDÁCIÓ SÁNDOR ANNA TANÁRNŐ KATEDRA-DÍJÁNAK ÁTADÁSA ALKALMÁBÓL
- 7 N. TÓTH ANIKÓ: ...EXEMPLA TRAHUNT. BESZÉLGETÉS SÁNDOR ANNÁVAL
- 10 KRIPPEL ÉVA: TANULÁSI ZAVAROK – PEDAGÓGIAI ÉS LÉLEKTANI ÖSSZEFÜGGÉSEK
- 12 FORRÓ ZSUZSANNA: SAJÁTOS NEVELÉSI IGÉNYŰ TANULÓK A GYAKORLATBAN
- 14 FÁYNÉ DR. DOMBI ALICE: DILEMMÁK A TEHETSÉGRŐL – A TEHETSÉGGONDOZÁS
- 16 SOÓS KATALIN: ÚJ UTAK A PEDAGÓGIÁBAN – MÁSSÁGTOLERANCIA
- 18 LUKOVICS ÉVA: ÚJ RENDSZER – ÚJ KERETEK – BIZALMON ALAPULÓ KAPCSOLATOK (NEMCSAK) AZ ISKOLÁKBAN
- 19 HROMADA ATTILA: VAN MÁR DEMOKRÁCIÁNK, DE HOGYAN LESZNEK A DEMOKRATÁK?
- 21 FIBI SÁNDOR: MÁZSÁR LÁSZLÓ: ÉRINTÉSEK LÉLEKMINDENSÉGBEN
- 24 GALAMBOS BARBARA: A SZOMORÚSÁG, BÁNAT ÉS LEHANGOLTSÁG TÉMÁJÁNAK FELDOLGOZÁSA MESÉVEL
- 27 TÓTH TAR ÉVA: ÉLETEK MÚLHATNAK RAJTA – AZ ELSŐSEGÉLYNYÚJTÁS ALAPJAI A KÖZÉPISKOLÁSOK BIOLÓGIAOKTATÁSÁBAN (2. RÉSZ)
- 29 CSICSAY ALAJOS: TÜCSÖK, BOGÁR, KABÓCA
- 31 ZOLCZER PÉTER: NYELVTANULÁSI STRATÉGIÁK (7. RÉSZ)
- 32 STIRBER LAJOS: A KOMÁROMI KAMARAZENEKAR NAGYSZABÁSÚ HANGVERSENNYEL ÜNNEPELTE FENNÁLLÁSÁNAK 50. ÉVFORDULÓJÁT
- 33 KOMJÁTI ILONA: NEVELJÜNK EGÉSZSÉGES GYERMEKET!
- 34 TEHETSÉGEK
- 36 ISKOLAHÍREK
- 37 HÁZUNK TÁJA

Mit is akarok még az élettől? – gondoltam, pezsőspohárral a kezemben. – Élni végtelenül, mint egy sejt, melynek egyetlen értelme és becsvágya a korlátlan létezés?

Nem akarok már végtelenül élni. Mindent megkóstoltam, izleltem a halált és az örömet. Most már az élet értelmét akarom.

Márai Sándor

Dolgozószobám ablakán látom a Holdat. Egyre inkább fogy. Aztán egyre inkább nő. Majd megint fogyatkozik, s növekszik. S megy ez így évmilliárdokon keresztül, míg a világ világ. Míg a világ látható, míg a semmi, burjánzó sűrű ködjével, el nem rejti azt mindezt.

Mi, emberek – porszemnyi lények a világmindenségben –, évet zártunk. Egyszer örültünk, máskor bánkódunk, hogy már ennek is vége. Mérleget vontunk, jutottunk-e előbbre. Felidézünk néhány kellemes percet, s amit minduntalan megtört egy kellemetlen pillanat. Felidézünk érzéseink közül a felemelőt, amit valahányszor szétvert csalásaink és megcsalattatásaink fájdalmas emléke. Felidézünk vállalt hivatásunk, kenyérkereső munkánk kiváló eredményeit, de az ezzel járó büszkeséget – mint gyermekláncfű fehér sapkáját a gyermek – szertefújta hibáink, mulasztásaink, nemodafigyeléseink és nemtörődéseink visszasejlő rémképe. Ha arra gondoltunk, jó volt, szép volt, megjelent a rossz és a rút, ha arra jutottunk, értelmes életet éltünk, felütötte fejét a félsz, lehet, hogy értelmetlen az egész. Amikor elhittük, hogy szerelemből fakad a vágy, mely egész évben fűtötte vérünk, elénk állt az izgalmas kéjjel teli gyűlölet. Amikor úgy éreztük, sikerült, győzött a szeretet mint isteni parancs, máris lelkünk harapdálta utálkodásaink és átkaink éles fogazata. Kerestük az élet értelmét, és folytonfolyvást vártuk cselekedeteink után

a pozitív visszaigazolást. Becsaptuk a fél világot, de mégis, vagy annál inkább, kerestük az igazságot.

Január van. Volt, ami volt. Az egész már múlt, történelem, egy prizmán átverődő, soha nem tudhatod, mivé átalakuló emlék, amely a világmindenséget elrejteti igyekvő ködbe rejtőzködik, így válik képlekennyé, alakíthatóvá. Így lehet a valós csoda, hogy csak a ködbe tűnő múlt okolható és magyarázható. A jövő nem alakítható, okolható és magyarázható. A jövő nem fogy s nem nő, mint a Hold, ő állandó és biztos. Nem alakítható, mert ő az, aki alakít, s hogy okolhatnánk azt, aki számunkra elérhetetlen távolságban, de mindig előttünk van, s hogy magyaráznánk az emberi ésszel felfoghatatlant, az ismeretlent, az Istent.

Január van és reménykedünk, mint ahogy tesszük minden új helyzet, új szituáció, más életkörülmények előtt. Reménykedünk, hogy rálelünk a jobbra, a biztonságosabbra, az örömtelibbre, reménykedünk, hogy végre boldogok leszünk, ha épp annak érezzük magunkat, akkor azért, hogy azok is maradjunk. Reménykedünk a reményért, míg tudunk, míg irányítható a jelen, és a képzelhető múlt, míg az élet oldalán eszünk és szívünk megkötte életet adó és életben tartó kompromisszumát keresi a félve várt jövőt. Reménykedünk és kívánunk. Kívánjuk az italt, az étket, a szerelmet, a nyugalmat, a fájdalommentlenséget, egymást, a csábító tekintetet, a biztonságot adó ölelést, a nézést, mely bátorít, a mélyvörös naplementét.

Január van és kívánjuk a fényt, a sikert, az igazságot. Az igazságot, amely a jövőben van. Új évet kezdtünk, és számba vettük céljainkat, mint ahogy tették azt eleink, s teszik majd utódaink: életünk értelme az igazságkeresésben, az igazság meg a jövőben lakozik. Ezzel a hittel állunk-e az újév elé megmérgetni magunkat, erőben telve, bizakodóan keresve a jövőt, az igaz Istent?